

„TÖRTÉNJEN BÁRMI, MI EGY VÉRBŐL VALÓK VAGYUNK”

Beszámoló a 19. Kékvirág Táborról

*„Vannak még helyek, ahol él a csend,
Békák brekegése hallatszik a nádban,
Ahol zizegő melegben susog az erdő,
és időtlen messzeség ragyog a nyárban.”
(Bálint Levente)*

Az évközben csendes Hälleberga idén nyáron, a 19. Kékvirág Anyanyelvi Tábor alkalmából ismét megtelt hangos gyerekszóval és sok nevetéssel. Több mint negyven gyermek jött el július 31-augusztus 8 között, hogy együtt táborozzanak anyanyelvi társaikkal.

Itt gyűlik össze a svédországi magyarok apraja-nagyja, ez egy olyan közösségépítő esemény a magyar diaszpóra számára, melyet a gyerekek talán a legjobban várnak. Ezen a varázslatos helyen nyolc napon keresztül élvezhetik a természet közelségét, megértik az összetartozás erejét és az anyanyelv szépségét. Ide minden résztvevő „hazaérkezik”, legyen szó első táborozóról vagy évek óta visszajáró családokról. Itt kizárólag anyanyelven köszönnek, játszanak, énekelnek a résztvevők és gyakran szorosabbra fűződnek a távolság miatt megszakadt barátságok is, hiszen az ország szinte minden pontjáról érkeznek családok. Van, aki 700 km-t utazik csak hogy itt lehessen ebben a közösségben.

A tábor ez évi témája Rákóczi és kora volt, melyet sikerült teljes egészében feldolgozni, átbeszélni. Olyannyira, hogy a hét végére kívülről fűjták a legszebb kurucnótákat kicsik és nagyok egyaránt. Zajlik az anyanyelv-ápolás a változatos programmal sűrített tábori napok mindegyikén, és nem csak a csoportos foglalkozások alkalmával, hanem az úgynevezett nyelvi játékok napi feladványok megfejtésével is próbára tehetik magyar tudásukat a gyerekek. A Tóth Ildikó által elkezdett nyelvi játékokat az idén Salat Réka vezette le. Ő állította össze a napi kérdéseket, melyek helyesírási, nyelvhelyességi, logikai feladatokból tevődtek össze. Minden nap a vacsora után történt az aznapi feladványok helyes megfejtőinek jutalmazása, a tábor végén pedig külön jutalomban részesültek azok, akik egész héten minden nap megoldották a feladatokat. A tábor különlegessége, hogy itt minden napnak megvan a saját forgatókönyve, ami segít eligazodni a sok-sok program között.

Az első nap mindig az érkezéssel, szobákba történő elhelyezkedéssel és ismerkedéssel telik. A TÁBOR igazából a második nap veszi kezdetét. Hagyományosan egy rövid, de ünnepélyes tábornyitó ceremónia keretében felkerül a magyar és a svéd zászló az épület előtti zászlórúdra, miközben a táborozók eléneklik a magyar és a székely himnuszot. Palcsó Attila lelkész pedig rövid imádságban kéri a jó Isten áldását a táborra - mely kérés az idén megértő fülekre talált, hiszen egész idő alatt szikrázó napsütésben zajlottak a programok egyetlen gomolyfelhő nélkül.

A délelőtti fix programok után (sorrendben: reggeli utáni áhítat, majd közös énektanulás, végül a csoportfoglalkozásokkal zárul a délelőtt) délutánonként más-más szabadidős program közül választhatnak a gyerekek. Minden évben a legnépszerűbbek köze tartozik a méta, a foci, a számháború és természetesen az áfonyaszedéssel egybekötött kirándulás a helyi tóra, ahol fürdeni, kenuzni szokott a társaság.

A vacsora előtti órákban kerül megrendezésre a várva-várt táncház, kicsiknek és nagyoknak külön-külön. E program az idén is nagy sikerrel zajlott, köszönhetően a fiatal és tehetséges néptáncos párosnak, Molnár Annának és Komáromi Kristófnak - akik a Körösi Csoma Sándor program keretében, ösztöndíjasaiként érkeztek Magyarországról. Áldozatos munkájuknak köszönhetően a tábor végén minden fellépő szinte profinak érezhette magát a színpadon, hiszen alig 3-4 nap tánctanulás után kiváló táncműsorral készültek a felnőttek számára.

Visszakanyarodva a tábor napirendjéhez, a napközbeni foglalkozások összesen öt csoportban zajlottak. A legkisebbek 4-6 évesek, a „nyelvtanulók” csoportját Feldőtő Emese és Molnár Anna vezette. Itt játékos nyelvtanulással, meseolvasással, rajzolással, bábozással teltek a napok. A gyerekeknek a bábozás tetszett a legjobban, a tábor végi előadáson önállóan adták elő a kedvenc állatos meséjüket. A „kicsik” csoportjába a 6-9 évesek tartoztak, velük Császár Nóri és Niman Rudi foglalkozott. A meseolvasáson és bábszínházon kívül ékszerkészítéssel, rajzolással is színesedtek a foglalkozások. Emellett pedig a tábor témáját is átbeszélték az órákon, és a történelem lecke után pedig szebbnél-szebb Rákóczi címerek készültek, melyeket a gyerekek kifüggeszthettek az ebédlő falára.

A „közepesek” csoportját (10-12 évesek) Császár Sanyi és Salat Réka vezette. A történelem óra itt sem maradt el, de kiegészült zenés résszel: a gyerekek furulyázni és énekelni is tanultak, még hozzá a Rákóczi korában népszerű énekeket. A „Ki mit tud?”-on be is mutatták a tanult dalokat, felcsendült az „A jó lovas katonának” és a „Csínom Palkó,” című nóta is.

A Kántor Júlianna és Bálint Levente által vezetett „nagyok” csoportja (13-15 évesek) már komplexebb történelmi képzést kapott Rákóczi korából. A Rákóczi hadnagya c. film megnézése után közelebb képet kaptak a korról, a szokásokról és a magyar virtusról is. Az éneklés sem maradt távol a csoporttól: a szülőknek készített záróműsor keretén belül felcsendültek a tábortűznél megismert és begyakorolt Rákóczi dalok.

A legidősebb gyermekcsapat a „kamaszok” (16-18 évesek), velük idén többen is foglalkoztak, bár létszámuk kevesebb volt a tavalyihoz képest. Balogh Erika mellett Márton Juli és Komáromi Kristóf magyarországi ösztöndíjasok is besegítettek, hogy a foglalkozások színesebbek, interaktívabbak legyenek. A többkörös történelmi leckék után jól megszerkesztett tesztkérdésekre kellett válaszolniuk a kamaszoknak, olykor csapatosan olykor egyénileg. Fontos, hogy a magyar történelemről, ha nem is részleteiben, de nagy vonalakban kapjanak egy átfogó képet, hiszen a svéd iskolákban nem tanulnak erről.

Természetesen minden délelőtti foglalkozás közben van lehetőség egy kis játékra, melyet a csoportvezetők határoznak meg. A nagyobbak körében a maffia, a samuráj és az idén tanult „elnök, titkár” ügyességi játék volt a legnépszerűbb.

A délutáni csendes pihenő alatt a gyerekek a titkos barátnak írnak levelet, rajzolnak valami szépet, hiszen a tábor elején mindenki húzott egy „titkos barátot” magának, akinek minden nap kell küldjön egy üzenetet. Az üzeneteket egy külön levelező dobozba dobják és esténként a felnőttek kézbesítik a leveleket a szerencsés gyerekeknek. A kicsik ilyenkor alig bírják kivárni a kézbesítés időpontját és nem mozdulnak a szobájukból- hátha érkezik nekik egy aznapi meglepetés. Azért a nagyobbak is izgulnak, hiszen egy kedves üzenetet, rajzot, netalán egy kézműves tárgyat kapni mindig öröm.

A kora délutáni órákban következtek a várva-várt szabadidős programok. A számháború minden évben nagy kaland, vannak, akik először játszottak és vannak profi játékosok is a gyerekek közt. Az erdő kiváló terepet nyújt a zászló elrejtésére, és a napsütéses időben mindenki szívesen vetette bele magát a harcba.

A másik nagy kedvenc a hétpróba, ami idén is kétszer került megrendezésre: egyszer a felnőttek által összeállított pályákon kellett a csapatoknak végigmenni, aztán egy másik napon a kamaszok által kitalált próbákon vehettek részt a felnőttekből és gyerekekből vegyesen álló csapatok. Óriási a verseny minden évben, a csapatok egyéni nevet találnak ki maguknak, amiből aztán csapatinduló verset költenek. A próbák között szerepelt a vízhordás, sílécen-csapatmenetelés, íjászat és kötélalagúton való átbújás is. Életkor szerint vegyes a csapatok összetétele, így a kicsik és nagyok együtt versenyeznek.

Új színfolt volt Vass Attila ötlete, a Svédországban oly népszerű „Tipspromenad” alapján megrendezett játék. A szervezők a kérdések úgy állították össze, hogy azok közt helyet kapott a Rákóczi-ról tanult ismeretanyag és a tábor hétköznapiinak mulatságos részletei is.

A közeli tóra időjárástól függetlenül szeret kirándulni az egész csapat és mivel az erdő tele van ínycsiklandó áfonyával, az idén sem maradt el a nagy áfonyaszedés. A cél nem más, mint hogy finom áfonyás pite készülhessen a gyerekek legnagyobb örömére. Idén újítás történt, mert pite helyett hatalmas áfonyás muffinokat majszolhattak a gyerekek. Egyébként édességben nem volt hiány, mert a másik nagy kedvenc, a házi kürtős kalács, kétszer is készült, köszönhetően Turla Misinek, aki saját kürtős-sütőjét hozta el a táborba, mindannyiunk örömére.

Ezen a nyáron a Jóisten töretlen mosolya ragyogta be a tábort, a nap melegen süttött és a felhők messzire kerültek Hällebergát, s a tó vize is felmelegedett annyira, hogy szinte az összes kisgyermek megmártózhatott a vízben. A kalandra vágyókat pedig Rudi és Kristóf vitte el kenuzni a szigetek körül.

Vetélkedőkből idén sem volt hiány: a gyerekek csapatosan vagy egyénileg mutathatták meg mit is tudnak. A „Ki mit tud?”-ra minden korosztály készül, idén a legkisebb fellépő 4 éves volt legnagyobb pedig 17. Bármilyen produkcióval indulhatnak a gyerekek, akár csapatos akár egyénileg, így lehetséges, hogy egyik fellépő verset mond, a másik tornagyakorlatokat mutat be, vagy éppen jeltolmácsol. Izgalmas és kreatív előadásokat láthattunk sok nevetés és taps mellett.

A tábor záró előadása a másik program, amire napokig készülnek a gyerekek. Itt az érkező szülők a fő közönség, nekik mutatják be mit tanultak a tábor alatt. A produkciókat csoportosan adják elő, korosztályok szerint. Ez évben is hatalmas sikert aratott a kamaszok „tábor paródiája”, minden néző dőlt a nevetéstől. De remekül sikerült a furulyás csoport előadása és a kisebbek bábozása is. Az előadások végén, meglepetésként egy kórusként énekelte minden táborozó a héten tanult kedvenc magyar énekeket, olyan előadóktól mint az Ocho Macho, az Ismerős Arcok vagy Rúzs Magdi.

Felemelő és megkapó volt számomra látni azt a fajta összetartást, ami a tábor alatt jellemző, mind a szervezők mind a táborozók részéről. Mindenki önként és teljes odaadással végzi a rá bízott feladatokat, aktívan vállal szerepet a gyerekek kulturális tanításában, valamint a csoportos játékok kivitelezésében. Itt a nevelés 24 órás munka. Minden gyerekre egyesével kell odafigyelni, gyakran mesélni, esténként babusgatni kell őket, hiszen sok gyerek először tölt egy egész hetet a szülei nélkül. Nagyon jó volt látni, hogy a nagyobb gyerekek nem lökik fel a kicsiket, hanem beveszik őket a játékba, sőt tanítják, buzdítják őket a versenyeken. Így a kicsik sem érzik már annyira kicsinek magukat.

Ennek a tábornak egyik fő célja, hogy a gyerekek sikerélményekkel telve menjenek haza, hogy a következő évben is visszakívánkozzanak magyar anyanyelvű társaik közé. Azt gondolom, hogy ez évről évre megvalósul. Idén sok új táborozó gyerek jött, voltak, akik eleinte kicsit félszegen, hátrahúzódva viselkedtek, de a tábor végére megjött a bátorságuk, látszott az arcukon a közös élmények és az új barátságok szülte öröme. Köszönhető mindez a szervezők, Tompa Anna és Orsolya áldozatos munkájának, továbbá az önkéntes felnőtteknek: a konyhán dolgozó csapatnak, a csoportvezetőknek, az ösztöndíjas segítőknek, a tábori lelkesülteknek és mindenkinek, aki jelenlétével segítette az idei tábor sikerét. Az összetartás, áldozatkészség és sok-sok önzetlen szeretet nélkül nem működhet jól egy közösség: ebben a közösségben pedig minden megvan ahhoz, hogy hosszú távon sikeres és gyümölcsöző maradjon. Bárki, aki eljön Hällebergába látni fogja, hogy micsoda ereje van a nemzeti összetartásnak, az emberi jóakaratnak.

Remélem, hogy a Svédországban élő, de szívében magyar nemzetiségű családok közül minél többen felfedezik ennek a tábornak a jelentőségét hiszen „történjen bármi, amíg élünk s meghalunk, mi egy vérből valók vagyunk”!

Márton Júlia

